

а отже не є посадовою (службовою) особою підприємства. У цьому зв'язку, на нашу думку, досить переконливими є аргументи В.К. Колпакова, який, аналізуючи адміністративний проступок, відносить до критеріїв, за якими діяння особи доцільно визнавати адміністративним проступком: а) наявність суспільної небезпеки і її ступінь; б) порушення діяннями особи публічних інтересів; в) відсутність у діянні такої ознаки, як порушення фактично існуючих договірних зобов'язань (відповідальність у таких випадках має бути цивільно-правовою) [3, с.311-312; 4, с.51-52; 5, с.87; 6, с. 155].

Таким чином, на нашу думку, до адміністративної відповідальності за правопорушення у сфері оподаткування не може бути притягнуто бухгалтера - суб'єкта підприємницької діяльності, який уклав з підприємством договір про надання послуг з ведення бухгалтерського та/або податкового обліку, оскільки він не належить до числа посадових осіб.

Список використаних джерел:

1. Бухгалтер. - 2002. - октябрь (IV). - № 40 (184). - С. 19.
2. Воронова Л. К. Фінансове право у сучасний період / Л. К. Воронова // Антологія української юридичної думки : В 10 т. - Том 10: Юридична думка незалежної України / упоряд. : В. Ф. Погорілко, І. (В. Усенко, Н. М. Пархоменко ; відп. ред. "Ю. С. Шемшученко і В. Ф. Погорілко. - К. : Видавничий Дім «Юридична книга», 2005. - С. 415–431.
3. Колпаков В.К. Адміністративно-деліктний правовий феномен : монографія / В. К. Колпаков. - К. : Юрінком Інтер, 2004. - 328 с.
4. Колпаков В. Адміністративний проступок: критерії, визначення / В. Колпаков // Прокуратура. Людина. Держава. - 2005. - № 5 (47). - С. 51-52.
5. Колпаков В. К. Адміністративний проступок в контексті нової ідеології / В. К. Колпаков // Актуальні проблеми сучасної науки в дослідженнях молодих учених. - Сімферополь, 2005. - Спеціальний випуск : IV Національна науково-теоретична конференція «Українське адміністративне право: сучасний етап і перспективи реформування» [Сімферополь, 20 - 22 травня 2005 р.] : у 2 ч. - Ч. 1. - С. 84-88.
6. Адміністративне законодавство України та його розвиток (нотатки з науково-практичної конференції) // Право України. - 2007. - № 2. - С. 151-156.

РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТИ В УКРАЇНІ НА РІЗНИХ РІВНЯХ

Булик Ірина Леонтіївна, викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Освіта - це скарби знань, умінь та навичок, що отримані нацією в результаті історичного розвитку суспільства, які передаються через освітню систему держави та самоосвіту.

У сучасному світі освіта - складне і багатогранне суспільне явище, сфера передачі, освоєння і перероблення знань та соціального досвіду і є основою розвитку нації. Саме тому забезпечення державою права на освіту має особливу суспільну роль. Освіта - засіб здобуття грамотності, професії. Право на освіту, будучи направленим на забезпечення людини благами культури і науки, безпосередньо визначає рівень культури особистості.

Аналізоване право має велике значення для всіх інших прав людини, тому що без належної освіти особа не спроможна сприймати себе як частину суспільства і як вільну особу, не спроможна навіть зрозуміти сутність тих прав та свобод, які гарантує Основний Закон нашої держави. В освіченої особи набагато більше можливостей для захисту своїх особистих прав у сфері індивідуальної свободи, для реалізації політичних прав тощо.

Нині освіта як і наука все більше стає виробничою силою суспільства.

У світлі викладеного слід зазначити, що суть освіти полягає:

- у потребі забезпечення високої функціональності людини в умовах, коли ідеї, знання і технології змінюються набагато швидше, ніж покоління людей, а крім того, віднайти раціональні схеми співвідношення між лавиноподібним розвитком знань, високих технологій та людською здатністю їх творчо засвоїти;

- забезпеченні оптимального балансу між локальним та глобальним, із тим, що людина, формуючись як патріот своєї країни, усвідомлювала реалії глобалізованого світу, була здатна жити і діяти в ньому, нести відповідальність за нього, бути, по суті, не тільки громадянином своєї країни, а й громадянином світу.

- формуванні на суспільному та індивідуальному рівнях розуміння людини як найвищої цінності, її права стати і лишатися самою особою відповідно до природних здібностей, бо лише це й може забезпечити високий демократизм суспільства;

- виробленні здатності до свідомого й ефективного функціонування людини в умовах небувалого ускладнення відносин у глобалізованому інформаційному суспільстві, зрослої комунікативності життя та інформаційної насиченості середовища життєдіяльності;

- зведенні до мінімуму асиметрії між матеріальністю і духовністю, культивуванні у кожної особистості піднесеність думки та духу відповідно до національних традицій та переконань, формувати конструктивізм як основу життєвої позиції утверджувати культуру толерантності

Сьогодні у світовому співтоваристві відбуваються зміни пов'язані з появою таких факторів суспільного розвитку, як якість людини, умови її життєдіяльності і самореалізації. Тому, важливого значення набуває реформування освіти в Україні.

Варто зазначити, що реформування освіти можна поділити на чотири категорії, які відповідають чотирьом рівням: корекційні, модернізуючі, структурні та системні реформи.

Корекційне реформування (на рівні навчальних закладів) відбувається в усьому освітньому просторі України, коли в організації і зміст виховання вносяться різні зміни, уточнення, модифікації, корекції.

Модернізуючі реформи (на рівні освітнього простору) полягають у виробленні й застосуванні нових програм, підручників, курсів дидактики, нового забезпечення в застосуванні нових методів виховання. Цей процес відбувається дуже нерівномірно серед різних рівнів навчання, типів шкіл. Наприклад, нові типи шкіл значно більше просунулися в застосуванні нових програм, підручників, методів, але навіть у рамках одного закладу цей процес також нерівномірний: ширше й більше використовуються нові програми, підручники й значно менше — нові методи виховання.

Структурні реформи (на рівні Міністерства освіти і науки України) — це зміни в термінах навчання і виховання, створення нових закладів, еволюція, якісні зміни, взаємозв'язок і взаємозгодженість між різними рівнями й різними типами освіти і виховання, між різними дипломами. Ці структурні реформи в нас задекларовані, проголошені, але ще мало скоординовані. Нині відбувається процес структурних реформ, який певною мірою вже тяжіє до перманентності.

Системне реформування (на рівні держави) — це справжня зміна освітньо-виховної парадигми, яка докорінним чином змінює не лише систему виховання як культурно-духовний феномен суспільства а й ставить нову мету, завдання, кінцеві цілі виховання у взаємозв'язку й взаємозалежності з функціонуванням соціальної системи, її правового забезпечення, перегляду й визначення нової ролі держави у вихованні, у справжній децентралізації, в організації виховної системи згідно з новими принципами функціонування економіки, встановленням контролю за якістю й ефективністю діяльності

системи її відповідальності перед суспільством і громадськістю. З цього переліку цілком очевидно що системне реформування є сьогодні найбільш важливим завданням, ніж станом справ. Але й у ньому маємо певні позитивні зрушення — деполітизація системи, вільний вибір і певна її децентралізація. Системні реформи передбачають зміну мети виховання, її, чітке визначення, розгляд завдань та кінцевих результатів виховного процесу. У сучасному освітньому просторі України це найактуальніша проблема.

ВИННІСТЬ - ОЗНАКА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОСТУПКУ

Лазутко Василь Іванович, начальник УМВС України в Рівненській області

Концептуальне положення принципу презумпції невинуватості визначає, що до громадянина чи посадової особи не може бути застосоване адміністративне стягнення у вигляді штрафу, якщо їх вину не буде доведено в установленому законом порядку.

Як правило, під винністю розуміють наявність в осудної особи відповідного психічного визнання діяння (дії чи бездіяльності) адміністративним проступком, навіть якщо враховувати його формальну протиправність. Водночас, у науковій літературі можна зустріти дещо інше трактування аналізованої ознаки. Зокрема, А. Е. Лунев стверджує, що винність, та в зв'язку з цим адміністративна відповідальність тієї чи іншої особи має місце тільки там, де доведено причинний зв'язок між протиправною